

Posedlost dokáže otrávit i to nejsladší přátelství

NEJ
LEPŠÍ
LZÍ

Sarah Lyu

NEJ
LEPŠÍ
LZI

NEJ
LEPSÍ
LIZI

Sarah Lyu

Děj této knihy je zcela fiktivní. Jakékoli odkazy k historickým událostem, skutečným osobám nebo místům jsou užity pro potřebu fiktivního příběhu. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou dílem autorčiny fantazie a jakákoli podobnost se skutečnými událostmi nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Published by arrangement with Simon Pulse

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Text copyright © Sarah Lyu 2019

Jacket photograph copyright © Jonathon Kambouris/Gallery Stock 2019

Translation © Anežka Mann 2020

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2020

All rights reserved

Nejlepší lži

Z anglického originálu *Best Lies* přeložila Anežka Mann

Redigovala Michaela Bečková

Korektury Adéla Lapáčková a Kateřina Chocholová

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2020

Vydání první

ISBN 978-80-7529-998-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro konečné prodejce

PRO JEN FAN A AMANDU YAO

PONDĚLÍ // 28. SRPNA // DEN 353

1.

Nikdy předem nevíte, kdy je to naposled.

Nikdy vás nenapadne: *Tohle je naposled, co vidím jeho úsměv, plachý a plný tajemství určených jen a jen mně, naposled, co ho držím za ruku a líbám na tvář a ztrácím se ve hřejivě hnědé barvě jeho očí.*

Jack je pryč a nestačili jsme si ani dát sbohem. Vyměnit si poslední úsměv, poslední polibek.

Už ho nikdy neuvidím.

Uběhly tři hodiny od chvíle, kdy jsem Jacka držela v náručí, a už nikdy neuslyším jeho hlas, jeho uvolněný smích, to, jak říká moje jméno, *Remy*, jak ho šeptá do šera jako modlitbu.

Tři hodiny od chvíle, kdy mě cizí lidé odtrhli od jeho těla, a já už mu nikdy nezajedu prsty do vlasů, nikdy neucítím teplo jeho doteků na své kůži.

Tři hodiny od chvíle, kdy na něj Elise namířila revolver, a já už si nikdy nevychutnám jeho polibek, nebudu vdechovat mátovou vůni jeho šamponu.

Musíme přijít s věrohodnou verzí, říkají moji rodiče. Něčím, co bychom mohli předložit policii, něčím, co by objasnilo to, co se stalo, co jsem tam dělala.

Chtějí, abych lhala, ale neřeknou to nahlas, neřeknou *lhát*. Moji rodiče mě chtějí chránit. V jejich očích vidím obavy, mají o mě strach, strach z toho, co by se mi mohlo stát. Ale je tam i něco jiného, jiný druh strachu.

Nemají strach jenom o mě, mají strach ze mě.

Takhle se to stalo.

Narodila jsem se jako Katherine Remy Tsaiová, ale všichni mi říkají Remy. Dřív jsem věděla přesně, co se mnou bude, ale teď nemám sebemenší tušení, co přinese zítřek. Věděla jsem, co je to smích, ale teď si nedokážu představit, že bych se ještě kdy měla usmát. Bydlím na severním předměstí Atlanty, ve městě jménem Lyndens Creek, tedy lyndenský potok. Ale žádný potok tu není, alespoň žádný, o kterém bych věděla. Bývala to zemědělská oblast, samé kopce a dobytek. Teď je to úhledné město plné úhledných lidí, takových, kteří by nikdy, nikdy nevypálili šest ran do něčího hrudníku.

Jsou tu dobré školy a my chodili do jedné z nich, Riverside-ské střední, proslulé příšerným fotbalovým mužstvem a vynikajícími výsledky závěrečných zkoušek. Další ze škol financovaných rozpínající se čtvrtí v sousedství golfového hřiště, kde tráví volný čas podnikatelé a právníci na odpočinku a kde jsem se zamilovala do Jacka pod hvězdami posetou příkrývkou noční oblohy.

Ano. Je to hezké místo a dřív jsem tam patřila.

Teď se v koupelně dívám do zrcadla a zjišťuju, že z něj na mě hledí cizí tvář. Pára z tekoucí vody zamořuje místnost, dokud se sklo nezamlží a já se nezačnu dusit. Oblečení, které jsem měla na sobě před několika málo hodinami, je nacpané v pytli na důkazy na policejní stanici. Tričko se Supermanem, které mi dal Jack tu noc, kdy jsme se seznámili, moje oblíbené džíny, moje kdysi bílé tenisky. Všechno zničené.

Moje tělo je odraz napáchané škody, temně rudá mapa vykreslená v pramíncích a šmouhách. Jackova krev na mém obličejí, v mých vlasech, na mých pažích a za mými nehty. Bylo jí tolik, že ke mně přiběhli záchranáři a pátrali po nějakém poranění, ale jak by mohli vidět díru v mém srdci?

Jmenuji se Remy.

Je mi sedmnáct let.

Tohle jednou skončí.

To mě kdysi naučila Elise jako způsob, jak se udržet nohama na zemi. Tohle jsou věci, na které se mohu spolehnout. Upomínka, že tak, jako se cítím teď, se nebudu cítit navždy.

Stojím ve sprše a nechávám vodu vypálit Jacka z mé kůže, pozoruji krev, jak proudem odtéká do odpadu, dokud voda není zase čistá.

Ale já si čistá nepřipadám. I potom, co jsem spotřebovala poslední kapku šamponu a mýdla, se dál drhnu, dokud moje kůže není červená a podrážděná.

Dokud nezůstane jen třesoucí se, vzlykající dívka na dně vany.

Třesoucí se, vzlykající dívka, která musí čelit ztrátě, již není připravena přijmout. Část mě si uvědomuje, že Jack už tu není, ale já prostě nechci, aby byl pryč.

2.

Naši se zase hádají. To je jediná konstanta mého života. Ráno se slunce vyhoupne na obzor a moji rodiče, přesní jako hodinky, se začnou hádat.

„Co to děláš?“ křičí táta a pronásleduje mámu, která pochoďuje sem a tam po obýváku. Okřikne ho, aby byl zticha, k uchu má přitisknutý telefon. V jejích očích není nic než pohrdání.

„Volám právníka,“ zasyčí na něj.

„Touhle dobou nikdo nebude vzhůru. Jsou tři ráno.“ On je podráždění a ona je hněv. Tyhle role hrají už celé roky.

Můj brácha Christian a já sedíme tiše na pohovce a z mých čerstvě umytých vlasů pořád kape voda. Zvuk kapek dopadajících na kožený potah podtrhuje jejich křik, pravidelné úderky podkreslují sílící hněv. Nedíváme se na sebe, nedíváme se na ně. Je to něco tak známého, až je to skoro uklidňující. Nedokážu se vyrovnat s tím, co se stalo, ale tohle bych vydržela celý den, křik a ostrá slova, svoje rodiče, jak si jdou po krku.

„Haló, dobrý den,“ řekne máma, když jí někdo konečně zvedne telefon. Šlehne po tátovi vítězoslavně pohledem: *Ví-díš?* Sevře rty do tenké linky.

Jakmile máma položí telefon, pokračují tam, kde přestali. Hádají se kvůli právníkovi – *kdy dorazí, co je zač, kde jsi ho vůbec našla*. Hádají se kvůli tomu, jak jsou unavení. Hádají se kvůli tomu, co se stalo.

„Věděl jsi to?“ ptá se ho máma.

„Věděl co, Heleno?“ řekne táta a tiskne si špičky prstů ke spánkům.

„Kde byla tvoje dcera. Co se s ní dělo. *Bože, Stephene, jak můžeš být takový budižkničemu.*“

Sedím přímo tam, ale mlčím. Christian po mně pokukuje. Jestli si dělá starosti, nedává to najevo.

Napadne mě, že jsem to možná já, kdo umřel, že tohle je možná moje osobní, speciální verze pekla, sledovat, jak se moji rodiče hádají, donekonečna po zbytek věčnosti. Možná, že si nic jiného nezasloužím.

Vyruší je až zaklepání na dveře o půl hodiny později a přestanou, když klepání zesílí. Je to právníčka.

„Jmenuji se Vera Deshpandeová,“ řekne, jakmile se octne v obývacím pokoji, a bedlivě si prohlíží naše napjaté výrazy. „Řekněte mi, co se stalo.“

Všichni se podívají na mě. Jakmile je zřejmé, že jsem příliš zničená na to, abych cokoliv řekla, moji rodiče spustí jeden přes druhého.

„Její přítel –“

„Její nejlepší kamarádka –“

„Je mrtvý –“

„Zastřelila ho –“

„Ne Remy. *Remy* nikoho nezastřelila –“

„Vždyť to říkám –“

„To ta holka, Elise –“

„To všechno *ona* –“

„Ani nevím, kde vzala tu pistoli –“

Skáčou si navzájem do řeči a já bych s Verou nejspíš soucítila, kdybych byla schopná vůbec něco cítit. Konečně se zadrhnou a odmlčí.

„Kde *vzala* tu pistoli?“ ptá se máma a všechny páry očí se opět upřou mým směrem. Zkoumám podlahu a přeju si, abych byla neviditelná, abych byla kdekoli jinde, kdokoli jiný. „Tohle je vážné, Remy,“ pokračuje máma. „Mohla bys skončit ve vězení. Rozumíš?“ Hlas má zastřený povýšenou přezíravostí, ale ozývají se v něm i pronikavé tóny zostřené strachem. „Někdo *umřel*.“ Neřeknou jeho jméno. Nezáleží jim na něm, nezáleží jim ani na Elise. Ani po všem, co se stalo.

Vlastně si nemůžu být jistá, jestli jim vůbec záleží na mně a na tom, co se mnou bude, nebo jestli je zajímá jenom to, jak by vypadali, kdyby jejich dcera skončila ve vězení. Jak by to ovlivnilo máminu nominaci do nemocniční rady, povýšení, o které táta usiluje u Coca-Coly. Jak to naruší dokonalý

obrázek, který s takovou námahou vytvořili. Nikdy o tom nemluvíme, ale to je to jediné, co je drží pohromadě po letech plných neustálých bojů a potyček. Nesejde na tom, že jejich manželství selhalo, jediné, na čem záleží, je, aby nikdo *nevěděl*, že selhalo, a divadýlko tedy pokračuje za každou cenu.

„Remy, prosím,“ řekne táta a prosebně se na mě podívá. „Chceme ti pomoci. Milujeme tě.“

Láska, to je stará výmluva. Milují mě, jako milují mercedes v garáži, jako milují drahé hodinky na svých zápěstích. Milují mě jenom pro to, co jim můžu poskytnout. Mám být vidět, ale ne slyšet. Chtějí mě mít, ale ne mě pochopit. Láska je zbraň, kterou vytáhnou, když jim přijde vhod. Ospravedlňuje všechno, co dělají.

„Remy,“ zkouší to táta znova.

„Nebud' hloupá,“ přeruší ho máma. „Všechno nám řekni.“

Obejmu kolena pažemi a schovám za ně tvář. Je to reflex, stočit se do klubíčka, chránit se před světem, když je všeho příliš. Část mě si uvědomuje, že mají právo panikařit. Netuším, co se mnou bude, a přes šok a zoufalství jsem i já vyděšená.

„Remy,“ řekne máma a její hlas jako by mě udeřil do tváře. „Teď není vhodná chvíle na to, aby sis hrála na uraženého teenagera.“ Pokaždé ví přesně, co říct, aby mě dostala.

„Já si na nic nehraju. Tohle není *hra*,“ řeknu, tvář stále skrytou za koleny. „Jack je mrtvý.“

Slova, která jsem si do té chvíle zakázala být jen pomyslet, teď visí ve vzduchu. Je opravdu pryč.

„Ano. A chápu, že jsi smutná,“ zkouší to máma znovu. „Ale –“

„*Smutná?*“ Nemůžu tomu uvěřit. Vždycky byla taková. Chladná, bez emocí. Dřív jsem si myslela, že se musela na-

učit veškeré pocity potlačit, protože pracuje na chirurgii, ale teď si myslím, že nikdy žádné doopravdy neměla, a právě proto je tak dobrá v tom, co dělá.

Pokračuje. „Ale musíš teď myslet na sebe. Pro něj už nemůžeš udělat nic. A myslíš, že by si Jack přál, abys –“

„Tohle si myslíš, když ti někdo na operačním sále umře? Že už pro něj nemůžeš nic udělat?“ křičím a ztrácím nad sebou kontrolu. „To sedí. Všichni ostatní jsou ti ukradení.“ Pustím nohy a sevru polštář na pohovce, až mi zbělejí klouby. Začnu plakat a je to, jako bych přiznala kapitulaci. Prohrála jsem.

„Ano,“ odpoví a ani nemrkne. „Přesně to udělám. Musím. Protože další člověk, kterého operuju, si zaslouží to nejlepší. Nemůžu prostě zalézt do postele a vytěsnit okolní svět.“ V jednom se nemýlí – nic si nepřeju víc než zalézt si do postele a všechno pustit z hlavy. Nechci nic víc než se ponořit do vlastní bolesti, utopit se v ní.

„Musíš myslet na to, co tě čeká.“

„No ovšem, to jsi celá ty. Jsi dokonalá. Jako stroj. Jak se s tebou může kdokoli z nás měřit? Nikdo ti nikdy nebyl dost dobrý. Ani táta, ani já –“ Tohle je dávno známá hádka, všechna tahle slova už jsem na ni dřív vychrlila. Je to podivně uklidňující prožívat to znovu. Neuvěřitelné, ale téměř normální. Kluk, kterého jsem milovala, je mrtvý a já mám pocit, jako by na mě celý svět padal, ale zároveň jsme to pořád my a popichujeme se jako obvykle.

„Dělám, co musím, abych přežila.“ Její hlas je teď vražedně tichý a je to děsivější, než když křičela z plných plic. „Denně musím dělat těžká rozhodnutí. Řešit otázky života a smrti. Ty nemusíš nic víc než chodit do školy, mít dobré známky, nenechat se zatáhnout do vyšetřování vraždy. Jak tohle můžeš podělat?“

Christian se zatváří překvapeně, ale já vím, že se mě nezastane. Sotva se na mě dokáže podívat, raději kouká do mobilu. Možná si myslí, že jsem beznadějná, hloupá, ztracený případ – jako mě vidí máma. Možná si myslí, že jsem něco horšího, zřůda, že nesnese být se mnou v jedné místnosti.

„Heleno,“ ozve se táta.

Než se stačí rozpoutat další hádka, vloží se do toho Vera. „Nejlepší bude, když si s Remy promluvíme o samotě,“ řekne. Všichni na ni civíme, zapomněli jsme, že tam je. „Pojďme se projet.“

V autě neřekne ani slovo, když stáhnou okénko a zapálím si cigaretu. Nepožádá mě, abych ji zhasla, ani se neptá, jestli jsem dost stará na to, abych kouřila. Když kouřím, třese se mi ruka, celé moje tělo je nejisté. Bolí mě dýchat. Bolí mě *existovat*.

„Mají prostě strach,“ řekne Vera o mých rodičích, když startuje. Slyšíme je i z příjezdové cesty, slova zní slabě, ale zapáleně.

„Ne, takhle se chovají pořád,“ poznamenám mdlým hlasem. Chybí málo k tomu, abych usnula, ale zároveň jsem na prasto bdělá. Z těch dvou extrémů se mi točí hlava.

Vera neodpoví a vycouvá z příjezdové cesty. Jsou skoro čtyři ráno a kromě nás není na silnici jediné auto. Svět je zároveň nekonečný a mrtvý. Máme čtyři hodiny, nanejvýš pět, než se budeme muset dostavit na policejní stanici. Elise tam vzali rovnou, ale mě nechali v péči rodičů. Byla jsem celá od krve, ale nebyla jsem to já, kdo střelil, takže mi dovolili dostavit se k výslechu až ráno.

„Tak, Remy, řekneš mi prosím, co můžeme čekat dnes ráno, až se tam objevíme?“

Matně si uvědomuju, že je pondělí. Mám test z fyziky, na který jsem se neučila, z klasické mechaniky, gravitační a pohybové zákony – zákony, které ovlivňují pohyb hvězd v galaxii a výstřel z revolveru.

„Začnou tím, že ti přečtou tvá práva mladistvé.“ Vera krátce odrecituje několik vět, které mi připomenou krimi pořady v televizi, a já nemůžu uvěřit tomu, že tohle je skutečnost. „Potom si někdo vyslechne tvou výpověď,“ pokračuje. „Obvykle je to detektiv, ale možná to bude policista. Musíš zůstat klidná. Na prvním dojmu záleží.“

Střídavě se soustředím na její hlas, zatímco kouřím a zírám na světla pouličních lamp, která se míhají kolem nás. Vzduch mě chladí na tváři a slzy tečou volně. Jsem dočista prázdná, neschopná cokoli cítit, a zároveň naprosto zahlcená. Můj mozek vypnul ve snaze se zachránit. Nic necítím, a přesto pláču.

„Pověz mi, co se stalo. Všechno. Nic nevynechej. Jsem na tvé straně,“ řekne. „Cokoli řekneš, zůstane v tomhle autě. Ale musíš mi říct všechno.“

Neodpovím.

„Remy?“ řekne Vera a její hlas je jako léčivý balzám. Otočím se k ní. Vypadá unaveně, ale své husté, tmavé vlasy má hladce sčesané do drdolu a na halence nemá jediný sklad. I rtěnku má nanesenou dokonale. Přemýšlím, kde ji máma sebrala, proč zvedla telefon ve tři ráno, proč je *tady* se mnou a ne v posteli. „Vím, že jsme se sotva potkaly, ale musíš mi věřit. Potřebuju, abys mi pomohla pomoci *tobě*. Potřebuju, abys mi všechno řekla.“

„Dobře,“ polknu konečně. Přemýšlím, kde je teď asi Elise. Jestli ji vzali na policejní stanici, jestli je v Růžovém panství, úplně sama, jestli i jí někdo zavolal právníka. Jestli se o ni někdo stará. Uvědomím si, že o ni mám strach. Mám strach o nás obě.

„A nelži,“ řekne Vera. „Musím být připravená. V takových případech pravda nakonec vždycky vyjde najevo.“

3.

V jádru každé dobré lži je pravda, to mi jednou řekla Elise. *Nejlepší lži jsou přinejmenším z poloviny pravda*, řekla, jako by nešlo o nic víc než o míchání barev, o slévání dvou různých dohromady, až nikdo nepozná, kde končí pravda a začíná lež, objeví se docela nový odstín.

Když mě policisté odtrhli od Jackova těla, posadili mě do sanitky, kolem ramen mi dali příkrývku a zeptali se mě, co se stalo. *Já nevím*, řekla jsem. Nevěřili mi, ale já nelhala.

Odpověď, o kterou policie usiluje, nezahrnuje proměnné, v odpovědi, kterou chtějí, není místo pro interpretaci. Chtějí tvrdá, chladná fakta tam, kde žádná nejsou. Všichni je chtějí, včetně Very.

Ano, faktum je, že v neděli pozdě v noci jsme Elise, Jack a já byli u ní, v domě, který je v okolí známý jako Růžové panství. Růžové – protože je natřený na růžovo, panství – protože k němu patří rozlehlé pozemky. Faktum je, že Elise vystřelila z revolveru svého dědečka a zabila Jacka. Faktum je, že jsem zavolala tísňovou linku, plačící klečela vedle něho a držela ho v náručí, jako bych ho tu mohla udržet, pokud bych ho objala dostatečně pevně.

Tahle fakta dávají dohromady příběh, ale ne celý příběh, *skutečný* příběh.

Trauma má vlastní gravitační pole, které narušuje všechno, co mu předcházelo, a všechno, co následuje. Každé zranění je mezník na cestě života. Každé zranění je rozcestník, který značí konec, zabouchnuté dveře, navždy uzavřené pro člověka, kterým jste mohli být, pro život, který mohl být váš, kdyby –

Ale potom je tu to první, úplně první trauma, a copak právě u něj nezačíná příběh každého z nás?

Pro Elise to všechno začalo před jedenácti lety, když jí bylo šest a její matka si o Vánocích sbalila kufry a odešla. Potom ji Elise viděla až o devět let později, na jejím pohřbu. Byla navždy pryč, nikdy nezavolala, nenapsala e-mail ani dopis, a nakonec umřela při autonehodě, když její auto narazilo do svodidel v rychlosti přes sto čtyřicet kilometrů v hodině. Elise bylo sotva patnáct.

Ta noc, kdy ji matka opustila, aniž by měla v plánu se kdy vrátit, byla nocí, kdy Elise zjistila, že osoba, která ji měla milovat ze všeho nejvíc, byla schopná nasednout do auta a odjet bez jediného ohlednutí, vyříznout Elise ze svého života, jako by byla zhoubný nádor.

Pro mě byla na začátku hlasová schránka. Byly mi čtyři, možná pět, a s Christianem jsme se schovávali u něj v šatně. Dívali jsme se na televizi, když k tomu došlo – tiché, hněvivé hlasy postupně zesílily do hlasitého, zuřivého křiku. Christian mě popadl za zápěstí a šli jsme nahoru, zavřeli dveře jeho ložnice a sedli si na podlahu, opření o nohy od postele, a čekali, až se bouře přezene. Skončili jsme u něj v šatně, malý tmavý prostor nás uklidňoval, Christianovo měkké oblečení nás obklopovalo jako přikrývka. Venku zuřil uragán, ale tady uvnitř jsme byli v bezpečí.

Navzdory ledovému, slizkému strachu, který mě naplňoval, se mi podařilo usnout a probudila jsem se, až když v domě zavládlo zlověstné ticho. Chtěla jsem odejít, myslela jsem si, že je po všem, ale Christian mě zatahal za rukáv a zavrtěl hlavou.

Potřebovala jsem na záchod, ale sedla jsem si zpátky na zem a pevně si objala kolena. Potom jsem dole uslyšela její hlas, strašlivě daleko a přitom příliš blízko. Mámin hlas. *„To jsem já. Zvedni ten podělanej telefon, zatraceně. Musí to být*

fajn, být ty. Musí být fajn jezdit na pracovní cesty a spát s cizíma manželkama. Musí být fajn vypadnout, kdy se ti zachce. Nechat mě s dětma. Abys věděl, dřív jsem se dívala na všechny ty patetický matky v televizi, ty v oranžových vězeňských kombinézách, který utopily svoje děti v bazénu, a myslela jsem si, kdo sakra udělá něco takovýho? Ale myslím, že už to vím. Teď už to chápu. Jejich manželé byli pryč a dělali to s někým jiným.“

Za ta léta jsem si zvykla na ten typ vzkazů v hlasové schránce, které máma tátovi nechávala, určených k tomu, aby získaly jeho pozornost, aby ho přiměly vrátit se domů. Ale tenkrát jsem nic z toho nevěděla.

Tenkrát jsem věděla jenom to, že nejsem v bezpečí, že osoba, která mě má milovat ze všeho nejvíc, mluví o tom, že mě zničí, jako by to nic neznamenalo.

To je moje první vzpomínka a svým způsobem můj začátek, první kámen na dlouhé cestě, která mě dovedla sem.

Jsem teď úplně stejně sama, jako jsem byla tenkrát.

4.

Bezcílně jezdíme po okolí a já nevím přesně, kde jsme, ani jak jsme se sem dostaly. Všechno jsou jenom šmouhy v šeru. Verino auto má střešní okno a já zírám na nebe, ale hvězdy dnes nejsou vidět, jsou zachumlané pod těžkou příkrývkou mraků. Ve vzduchu je cítit elektřina, brzy bude pršet.

„Remy?“ ozve se Vera a přivolá mě tak zpátky na zem.

„Nevím. Vážně si nevzpomínám, co přesně se stalo,“ řeknu a je to pravda. Všechno se to odehrálo teprve před několika hodinami, ale nedokážu se na události dnešní noci pořádně soustředit. Chvilí všechno zaplavuje oslnující světlo a v příštím okamžiku se opět nořím do tmy.

„Nebyla jsem u toho,“ říkám Veře a i to je pravda. Útržky včerejší noci mi poskakují v hlavě, rozbitá nahrávka, která se pořád opakuje. Drobné okamžiky se neustále přeskupují, všechno je zmatené, zamotané.

Když zavřu oči, pořád mi v uších znějí výstřely, ale tlumeně, jako z velké dálky. Vybavím si Jacka přede dveřmi Růžového panství, jak říká: „Možná bude lepší, když si s ní promluví sám.“ *Střih.* Elise je venku na balkoně, já sedím na schodech a obě mlčíme. *Střih.* Elise mi pokládá ruku na rameno, uklidňuje mě, říká: „Všechno bude v pořádku, Remy.“ Říká ještě něco, ale je to příliš tiché, těsně z dosahu. Všechno je neuspořádané, popletené a já si připadám dezorientovaná. Uvědomím si, že jsem vzhůru víc než čtyřicet hodin, a divoce zatřesu hlavou. Ne, ještě víc, třicet, možná čtyřicet.

„Tak jak to bylo?“ mračí se Vera. „Nevzpomínáš si, nebo jsi u toho nebyla?“ Začíná krápat, z nebe padají drobné kapičky. Vyhodím cigaretu z okénka a zavřu ho. Dívám se ven střešním oknem a pozoruju, jak na něj zvolna padá déšť, jak všechno rozostřuje.

„Nebyla jsem tam, když se to stalo.“

„Kdy jsi dorazila? Potom, co byl postřelen?“ Veřin hlas je nezaujatý, sterilní. Klidně by si mohla objednávat krutí sendvič a ne se vyptávat na fatální incident.

„Ne.“ Musím se soustředit. *Přinutím* svoji mysl se soustředit. Cítím se neukotvená, stržená vírem nejistých vzpomínek. Potřebuji pravdu. Potřebuji něco, na co bych se mohla upnout. Pokouším se vymnout si únavu z očí, a okamžiky konečně ustrnou.

Tak znovu, takhle se to stalo.

Hádali jsme se, my tři, kvůli těm prankům. Vždycky se to vrátilo k Elisinyým prankům.